

Tisdag 22 mars 2016

Kl. 05:30, Stockholm har knappt vaknat. Vi sammanstrålar på Bromma. Vi kommer nästan alla samtidigt. Helena, Birgitta Karin och jag. Ut ur våra taxibilar kånkar vi alla de väskor som ska med på resan. Inne i terminalen packar vi om, väger noggrant och ser till ingen väska väger över tillåtna 23 kg. En stund senare är vårt bagage på över 260 kg incheckat. Natten har varit kall och vårt plan måste avisas. Vi blir försenade men räknar snabbt ut att vi kommer hinna med anslutningsflyget från Bryssel utan problem. Efter månader av väntan är vi nu äntligen på väg!

Ca 9:00

Piloten ber om att få allas omedelbara uppmärksamhet.

”Säkerhetsläget i Bryssel gör att jag fått order om att ändra kurs och landa i Antwerpen”

En stund senare tar planet mark i Antwerpen. När motorerna stannat får vi veta att det skett explosioner i Bryssel och att många människor har avlidit. Man befarar en terrorattack och läget är mycket allvarligt.

Alla som ska vidare inom Belgien ombeds hämta sitt bagage direkt på landningsbanan och därefter lämna flygplatsen. Vi som ska vidare ut i världen ombeds stanna kvar i planet innan vi får gå in i terminalen.

Resten av dagen är ett stort kaos. Piloten tar kommandot och gör en hjälteinsats med att försöka få iväg så många som möjligt till andra flygplatser, Frankfurt, Paris, Amsterdam. Taxibilar, bussar beställs. Media i form av radio och Tv finns på plats och vår lilla grupp blir hela tiden utvald. Vi utmärker oss med vårt hav av bagage och svarar om och om igen på samma frågor. ”Är ni rädda?

Törs ni resa vidare? Hur tycker ni Belgien klarar av situationen”.

Vi svarar artigt. Nej, vi är inte rädda, vi reser gärna vidare och bedömer att Belgien som land gör vad de kan. Saker och ting kan inte vara perfekta när terrorismen slagit till.

Så småningom, när kvällen närmar sig, uppmanar piloten oss att ta in på ett hotell. Vi ombeds återkomma till

flygplatsen nästa dag för att resa vidare.

Vår lilla grupp har växt. Med oss finns nu My, sjuksköterska från Sverige som ska ner till Liberia för att arbeta med sjukvård. Tillsammans med My har vi mött Simon. Simon som också kommer från Sverige är liksom My på väg till Liberia för att projektera för ett utvecklingsprojekt. Vi äter middag tillsammans och stupar sedan i säng, omtumlade.

Onsdag 23 mars 2016

Uppe med tuppen. På hotellets tv ser vi inslag om förödelsen på Bryssels flygplats och tunnelbana. I receptionen får vi besked om att Antwerpens flygplats nu också är stängd. Vi ombeds packa in vårt bagage i en buss som ska ta oss till Frankfurt. Efter 5 minuters körning får vi nya besked. ”Ni ska fortfarande till Frankfurt men behöver ta en annan buss.”

Av med bagaget och in i nästa buss. Nu ombeds alla gå in till ett intilliggande hotell för att registrera

sig. Just när vi är klara för vi nya besked. "Ni måste åka till Paris".

Av med bagaget igen (chauffören vägrar hjälpa till och jag kryper in i det trånga bagageutrymmet för att lyfta ur alla väskor, barnvagnar och rullatorer som hamnat framför våra väskor). Känner en aning frustration...

Tillsammans med ett 50-tal andra människor kommer vi så småningom in på rätt buss. Färden till Paris beräknas ta 4,5 timme. Vid gränsen står mängder av polis och militär. Alla pass måste lämnas in. På radion spelas John Lennons "Imagine". Flera av passagerarna börjar sjunga med. Det blir en stark upplevelse. Plötsligt är vi, utan att känna varandra, en enad grupp som tillsammans ska ta oss vidare. Jag och Birgitta får uppgiften att dela ut passen när de kommer tillbaka. Disciplinen är fantastisk. Alla lyssnar och hjälps åt att se till att alla återfår sin värdehandling. På nolltid är passuppdraget utfört och vi fortsätter vår resa.

Flygplatsen Charles De Gaulle blir vår slutdestination. Vi kliver av, tar med oss bagaget och går in i terminalen. Nya flygbiljetter delas ut. Vi får beskedet att vi kan resa vidare mot Freetown via Casablanca nästkommande dag. Ringer till Portee för att berätta. På skolan har lärarna och styrelsen samlats för att be för oss. Vi får voucher till nytt hotell och beger oss dit med vårt bagage. Att bära 260 kg bagage på flygplatsen är inte lätt. Man kan inte dra vagnar mellan våningarna och vi kånkar och stönar och däremellan skrattar vi så vi kiknar. Det känns skönt att vi alla har humöret uppe.

Torsdag 24 mars

Vårt flyg ska inte gå förrän på kvällen och vi funderar vi hur vi ska spendera dagen. Ska vi ta oss sin till centrala Paris och kanske Eiffeltornet? Vi enas om att stanna kvar. Att ta tunnelbana känns inget vidare eftersom säkerhetsläget känns gungigt. Istället sätter vi oss och går igenom det schema vi tänkt arbeta efter i Sierra Leone. Vi är redan två dagar försenade och kommer inte hinna med allt. Säger farväl till Simon och My som får resa med ett tidigare plan. Gruppen från Honduras lämnar hotellet strax efter, resenärerna mot Kongo likaså. Det har blivit många möten och trevliga samtal med flera av resenärerna och vi vinkar glatt hej då och önskar trevlig fortsatt resa. På eftermiddagen checkar vi ut och beger oss (med bagaget så klart) till flygplatsen. Köar för incheckningen till Casablanca. "Sorry - no flights for you tonight"

Vi vägrar tro på det kvinnan säger. Inga flyg? Vi har ju biljett och har blivit lovade att få resa iväg idag!

Efter många turer tvingas vi acceptera att det inte går några flyg till Sierra Leone denna afton. Den information vi fått var felaktig. Flyget går först nästa dag och vi måste stanna ytterligare en natt i Paris.

"Ni kan också välja att åka hem igen. Då får ni möjlighet till ny biljett men denna måste nyttjas senast 1 juni"

Luften går ur oss. Tårarna rinner på mig, i en blandning av ilska och ledsamhet över att vi aldrig når vårt mål. Vi bestämmer oss för att sätta oss ner och diskutera de olika möjligheterna. Snabbt konstaterar vi att en hemresa inte är ett alternativ. Barnen, lärarna och vår styrelse har väntat på oss så många månader och vi kan inte svika dem. Dessutom har vi fullt av material i bagaget som behövs på skolan och vid kliniken. Jag ringer till Portee. Sheriff hör att jag gråter och försöker trösta. Jag skäms. Det vi går igenom är ju ingenting jämfört med alla sorger de tvingats möta se senaste två

åren.

Vi gaskar upp oss, samlar ihop vårt bagage och beger oss mot nytt hotell dit vi fått voucher. Kånkar, bär och skrattar och de franska poliserna på flygplasten ser på oss och skakar på sina huvuden.

Fredag 25 mars 2016

Tar en morgonpromenad i den lilla franska förortsby som hotellet är beläget i. Regn och frisk luft. Fördriver tiden med att träna på det lilla gymmet, iklädda solkjolar och sandaler. Övriga hotellgäster ler overseende. Alla tycks veta om våra strapatser och försöker nu hjälpa till. Vi får nu hjälp med packning och många kommer med glada tillrop – Ge inte upp, tänk på att ni lever! På vår Facebook ser vi liknande kommentarer. Vi läser dem högt tillsammans och blir rörda över att så många därhemma finns med oss i sina tankar. Det värmer.

Denna eftermiddag finns ett plan. Vi lyfter mot Casablanca och efter ett antal timmar där sitter vi äntligen på väg mot Freetown. Om några timmar är vi framme!

Lördag 27 mars 2016

Kl. 04:00 Tre dygn försenade slår Sierra Leones varma vindar mot oss när vi stiger av planet. Det är mörkt, än dröjer det några timmar innan det ljusnar. Vi rullar ut våra vagnar och mot oss kommer Sheriff. Vi ser på långt håll att han gråter, tårarna strömmar utmed hans kinder. Detta är första gången vi får omfamna varandra efter förlusten av Alieu och Aminata och första gången efter det att det vedervärdiga ebolaviruset lamslog landet. Vi har talat mycket om detta ögonblick, försökt förbereda oss mentalt men när Sheriff sträcker ut sina armar mot oss så sköljer sorgen över oss. En efter en kommer lärarna fram. Inga ord, endast omfamningar. Vi håller varandras händer och står där tillsammans mitt på parkeringen. Det är en märklig, mäktig och överklig känsla, omöjlig att i ord beskriva.

Incheckning på hotellet. Här ser det ut som vanligt. Vi lägger oss för att sova ett par timmar innan vi ska ta oss till skolan.

09:00 Mottagning vid skolan. Som brukligt står alla skolbarnen uppställda utmed vägen när vi kommer. Iklädda sina gula skoluniformer och sjungandes sin välkomstsång. Ändå är ingenting som vanligt denna dag. Fram till oss springer kvinnor och skriker ut sin sorg. Kanske är det en sorg både över förlusten av deras älskade sjuksköterska Aminata samt byns fadergestalt, Mr Alieu Mansray. Säkert är det också sorg över alla de andra, familjemedlemmar, bybor med flera som fått sätta livet till. Det dras i våra kläder, klagoropen dånar och vi står handfallna. Några av lärarna tar kommandot och föser vänligt men bestämt de sörjande kvinnorna åt sidan, bänder bort deras händer från våra kroppar.

Framme vid skolan håller rektor Cathrine ett fint tal där hon talar med barnen om att detta är en dag då sorg och glädje blandas. Jag håller mitt tal efteråt. Tittar intensivt på två små flickor som står längst fram, för små att förstå vad som händer. Deras blickar och försiktiga leenden ger mig kraft att rikta några ord till barnen, föräldrarna, lärarna och alla bybor som kommit för att ta emot oss. Nu är vi plats och vårt arbete kan börja.

Redan i Paris har vi fattat beslutet att koncentrera oss på våra fadderbarn, de redan inskrivna och de som ska skrivas in. Alla barnen finns på plats och vi påbörjar vår fotografering. Det går smidigare än någonsin. Lärarna hjälper oss och barnen skrattar och tycker det är roligt när vi busar med dem framför kameran. Redan denna första dag hinner vi dokumentera 100 barn!

10 nya barn ska skrivas in i programmet och vi gör våra första hembesök redan denna första dag. Vi behöver inte lång tid i Portee för att förstå att många familjer har påverkats starkt av ebolaviruset. Redan tidigare var livsvillkoren svåra för många men nu är det än värre. De barn vi besöker är i desperat behov av stöd. Att äntligen få vara på plats och kunna hjälpa till med detta känns underbart.

En enkel middag på hotellet och sedan sätter vi oss för att skriva fadderrapporter. Somnar sent och tämligen ovaggade...

Söndag 28 mars 2016

Ingen tid att spilla. Vi delar upp oss och börjar dagen med hembesök i nya fadderfamiljer.

Historierna vi får ta del av berör djupt. Många av barnen har förlorat sina föräldrar, nästan alla har förlorat någon och flera släktingar. Ändå måste livet fortsätta och som så många gånger tidigare förundras vi över den kraft som människor i Portee besitter.

Karin och Helena träffar Hajja, vår nya skolsköterska för att tillsammans med henne göra en uppföljning av skolkliniken. Allt tycks fungera mycket väl och det märks att Hajja blev upplärd av Aminata, de delar samma värderingar.

Jag och Birgitta tar oss upp till den lokala marknaden tillsammans med några av lärarna. Vi inhandlar

färg för att kunna måla om klassrummen. Birgitta sätter full fart. Med roller och rollerskaft medtagna från Sverige påbörjas ommålningen i rasande fart. Jag sätter mig med Mr Nurudeen, kassör i vår samarbetsorganisation och går igenom alla transaktioner som är gjorda. Kvittona finns väl redovisade och det känns tryggt att se att de har ordning på dokumenten.

De nymålade klassrummen blir jättefina och de lärare som deltagit lyser av stolthet. Det här blir kul för barnen att se på måndag.

Måndag 29 mars

Uppföljningsfotografering av ett antal barn. Jag träffar förskoleklassen för att överlämna ett brev och paket från en förskola i Sverige. Mysigt!

Vi håller styrelsemöte med FOSILCO, vår samarbetsorganisation. Vi träffar också PEYA, ungdomssektionen. De är ivriga att få komma igång med nya projekt och vi diskuterar lite olika möjligheter för detta.

På eftermiddagen går vi ner till nedre delen av Portee. Trappan har vittrat sönder och vi kanar oss nerför den branta slutningen mot fiskebyn. Vi vet att vi ser roliga ut. Människor här har svårt att förstå att vi har sådana problem med att ta oss fram. Själva är de vana att gå på de rullande stenarna dag som natt, inte sällan med vattenhink på huvudet och småbarn på ryggen. Men deras leenden är vänliga och överseende och vi tar den tid vi behöver för att komma ner. Luften dallrar, svetten rinner.

På kvällen besöker vi vuxenutbildningen. Ett 90-tal deltagare finns inskriva i tre olika nivågrupperingar. Koncentrationen är stor och lektionerna börjar på utsatt tid. Att kunna läsa och skriva är att få makt över sitt eget liv och vi lämnar skolan mycket nöjda över att denna insats nu är igång igen.

Tisdag 30 mars

Avskedsdag. Trots att vi bara haft tre dygn på oss, så känns det som om vi hunnit med mycket. Vi samlas vid skolan för att ta farväl av lärare, styrelse och bybor. Skolan är stängd, nu har barnen äntligen fått gå på påsklov.

Vi har packat paket till lärarna och styrelseledamöterna. Lärarna får ta emot en väska och i denna ligger ytterligare gåvor. Det känns riktigt gott att få uppmärksamma lärarna på detta sätt, de gör alla en stor insats för barnen.

Rektor Cathrine håller ett avskedstal. Hon berättar att hoppet var nära att överge skolan och hela Portee, då när ebolaviruset härjade som alla värst. Skolan hölls stängd, inga skolmåltider kunde lagas och i landet lev det allt svårare att få tag på mat.

Två insatser blev särskilt viktiga.

Först kom beskedet från oss i Sverige att vi kunde ordna med risutdelning till alla skolbarnen. Därefter kom beskedet att vi kunde ordna med radiopapparater till alla skolbarn så att de kunde fortsätta sin skolgång hemifrån.

När Cathrine berättade för oss vad dessa insatser kom att betyda så kände vi alla fyra en enorm tacksamhet. Tänk att vi får vara med och fungera som länk mellan människor i Sverige som vill dela med sig och människor här i Portee som då och då behöver extra stöd. Så enkelt och ändå så betydelsefullt.

Färjan mot flygplatsen och avsked av våra vänner. Det kändes ok, inte så sorgligt denna gång. Nu vet vi att vi är på gång igen och att vi snart kommer kunna ses på nytt.

En man som arbetar på flygplatsen kommer springandes mot oss. "Sorry, but your flight is delayed. I may need to change your final destination to Arlanda instead of Bromma"

Vår lilla resegrupp svarar enigt mannen.

– Inte mycket att vara ledsen för. Vad gör väl ett byte av flygplats och en försening på några timmar? Ibland är det gott att få lite perspektiv på livet.

/ Vid datorn - Lotta